

СОЛДАТИ ВІЙНИ МИРНОГО ЧАСУ

Вони стали новою трагічною і героїчною сторінкою сучасної доби. Ми знову вчимося гордитися нашими захисниками і з пошаною ставитися до людей у військовій формі. Їх лік на Зарічненщині нині сягає п'яти десятків. Вони є поміж нас, й одні із нас, бо це – чиїсь чоловіки, сини, брати, наречені...

Двадцятичотирирічний Володимир Марчук – із Острівська. З ним ми зустрілись в неділю, а у вівторок він відбуває на місце служби. Від одного погляду на нього – охоплює почуття гордості за хлопця: матері, братам і сестрам є ким пишатися. Народився Володя та зростав у багатодітній сім'ї, де виховувалося шестеро дітей. Прикро, але батька вже немає. Та його науку – бути людиною скрізь і в усьому – хлопець закарбував у пам'яті ще з дитячих років. Як і цікаві солдатські історії-бувальщини трьох старших братів, які служили в армії. Це й вплинуло на його подальший вибір, зрештою, визначило його долю – стати військовим.

Зстор.

Солдати війни мирного часу

(Закінчення. Поч. на 1-ій стор.)

Спочатку були Острівська дев'ятирічка та Кухченська ЗОШ I-III ст. Потім – Дубровицьке училище, де вчився на муляра і на зварювальника. А коли прийшов час йти служити в армію – навіть на думку не спадало щось придумувати.

Служба в армії стала хорошою життєвою школою для Володі, ніскільки не затьмарила його дитячі уявлення про суворі солдатські будні. Пройшов сержантську школу в Полтаві, а потім на Львівщині служив зв'язківцем.

- Армія – це не гірший варіант, як багато хто думає, - говорить Володя. – І я ні на мить не пожалів про те, що став на дорогу військового. Як я переживав, коли потрібно було здавати у Львові нормативи, боявся, що не пройду і не візьмуть на службу контрактником. Але всі випробування й відбір я пройшов, і на три роки підписав контракт. Ти знаєш, що робиш, маєш визначене становище, стабільну зарплату, ця справа тобі до душі, - то чому б не служити, - розповідає Володя, а очі світяться так, коли говориш про те, що любиш.

Контрактник - солдат, а потім сержант високомобільних десантних військ Володимир Марчук розповідає про свій перший стрибок з парашутом, ніби це було вчора:

- Перший раз стрибав з висоти 800 метрів, зовсім не лячно, бо не знаєш, що це таке. З цікавістю дивишся в ілюмінатор. Це вже з третього стрибка думаєш, щоб все правильно зробити й вдало приземлитися.

Кримські події відбилися на контрактнику введенням казармового положення. Потім була чотиримісячна інтенсивна підготовка на Яворівському полігоні за програмою спецназу, проводили її тренери з "Альфи".

У вересні Володимир, у складі своєї бригади, перебував вже на блок-пості, що в Новоайдарівському районі зони АТО.

- Оснащення і забезпечення у нас було відмінне, - розповідає боєць. – Дефіциту боєприпасів не відчували – бери, скільки понесеш. Через якийсь час нас передислокували в Кримське. Особливо неспокійно було, коли проводились вибори незрозумілих ДНР та ЛНР. З Новим роком нас вітав комбат вже в Лисичанську. А о 2-ій годині ночі – виїзд в станицю Луганська, в 32-градусний мороз. Тоді ми знешкодили диверсійну групу. Сам не знаю чому, але нам не страшні були міни, розриви снарядів, мінометні черги, боялися, щоб не відморозити ноги. Доводилося працювати й на зачистці населених пунктів. Бачили б наші люди, які там по селах хати. Їх важко таким словом і назвати: напівземляки, мазанки, щось таке, у що важко повірити, що там все життя живуть люди. По різному вони сприймають нас. Називають не наша армія, а українська армія. Частина – підтримують, частина – проти, частина нічого не хочуть, лише б це все закінчилося й настав мир та спокій. Але погляди людей міняються, як і свідомість. Пам'ятаю, як у Кримському, на площі, привселюдно сепаратисти розстріляли дільничного міліції лише за те, що він відмовився стати на їх сторону, жителям стало якось не по собі від такої влади, бо під автоматну чергу можуть поставити кожного. І ті, хто кричали: "Окупанти! Фашисти!" – просили: "Не бросайте нас!" Ми й не покинемо. Бо всі з нашої бригади, як один, домовилися, що після ротації готові повернутися назад, у зону АТО. **Тамара АЛЕКСІЮК**